

UREDNIŠKA STRAN "ENAKOPRAVNOSTI"

"ENAKOPRAVNOST"

Owned and Published by
THE AMERICAN JUGOSLAV PRINTING AND PUBLISHING CO.
6231 ST. CLAIR AVENUE — HENDERSON 5311-12
Issued Every Day Except Sundays and Holidays
SUBSCRIPTION RATES (CENE NAROCNINI)

By Carrier in Cleveland and by Mail Out of Town:
(Po poštu u Clevelandu, Kanadi in po poštu izven mesta):
For One Year — (Za celo leto) \$6.50
For Half Year — (Za pol leta) 3.50
For 3 Months — (Za 3 mesece) 2.00

By Mail in Cleveland, Canada and Mexico:
(Po poštu v Clevelandu, Kanadi in Mehiki):
For One Year — (Za celo leto) \$7.50
For Half Year — (Za pol leta) 4.00
For 3 Months — (Za 3 mesece) 2.25

For Europe, South America and Other Foreign Countries:
(Za Evropo, Južno Ameriko in druge inozemske države):
For One Year — (Za celo leto) \$8.00
For Half Year — (Za pol leta) 4.50

Entered as Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

104

SLOVANI NA OBZORJU ...

II.

Kakor so Slovani pred stoletji vse svoje sile postavili v bran proti turskim in mongolskim vdorom v Evropo, tako so Slovani tudi v sedanji vojni dali višek svojih sil, da zaustavijo podobno barbarsko silo, ki si je postavila iste cilje in izbira pri tem ista vandalska sredstva. Vsi Slovani krvavijo v tej novi svetovni vojni in to bolj kakor katerikoli drugi narod. Tudi sedaj bodo Slovani tisti, ki bodo evropski napredek rešili pred surovo silo pruske soldateske. Pri srednjeveški rešitvi zapadne Evrope pa so bili Slovani samo izvrševalci krvavega posla, ko so ga uspešno dokončali, so jih odrinili in na njihovi žuljih so drugi narodi uživali sadove svobode in mirnega razvoja. Ta tragika Slovanov se sedaj ne bo smela več ponoviti. Bliza se ura, ko bo Slovan tudi — gospodar. In to bo njegova pravica, ker bo v prvi vrsti Slovan tisti, ki ponovno rešuje Evropo pred barbarstvom.

Slovani niso skupina narodov kakor so Germani ali Remani, pač pa nekaj čisto svojevrstnega. Germanski kakor tudi romanski narodi se med seboj ne razumejo. Celo člani istega naroda, kakor n. pr. Tirolec in Prus ali Italijan iz južne in severne Italije, se moreta le s težavo sporazumeti, če govorita vsak v svojem narečju. Pri Slovanih so jezikovne razlike mnogo manjše, med nekaterimi slovanskimi narodi zelo majhne, kakor n. pr. med Čehi in Slovaki, med Rusi, Ukrajinci in Belorusi, med Slovenci in Srbohrvati. Slovani se zavedajo, da so člani iste družine. Čim kak Slovan zasliši kako drugo slovansko govorico, ve, da mu je ta božji človek bližji ko drugi tuji.

V vsaki družini pa nastanejo spori, če niso vsi otroci dobro vzgojeni ali če je nekatere pokvarila tujina. Spori med brati pa so navadno srditejši ko med drugimi ljudmi. Če med Srbi in Bolgari ni bilo prijateljskega razmerja in če so se v tej vojni sovražnosti še povečale, so tega krivi predvsem zlohotni tuji, ki so znali izrabiti različne interese posameznih slovanskih narodov v svoje sebične koristi. Najbolj klasični primer tujcevih naklepov tvori majhna skupina ničrednežev na Hrvaškem, ki s tujo pomočjo strahuje vse hrvaški narod in poskuša z vsemi silami izkopati nepremostljiv jarek med Srbi in Hrvatimi, ki se za bodoče, ko bo zgodovina zbrisala sedanje Paveličeve razbojnice s hrvaške zemlje.

Ali Hitler je nehote napravil Slovanom veliko uslugo. Povezal je z isto usodnostjo Poljake in Čeha; oba slovanska naroda pa zbližal z Rusijo, ki se je v mnogem zopet vrnila nazaj k lastnemu domoljubju in tudi k slovanstvu. Kar je vsekakor zasluga nacizma in njegovih zločinskih metod. Prepričani smo, da bo po sedanjih velikih in trpkih preizkušnjah tudi med južnimi Slovani počasi nastopilo trezno gledanje v bodočnost in da bodo za strahotne zločine nad srbskim narodom dobili plačilo samo pravi zločinci.

Med južnimi Slovani kot narodi mora po iztrebljenju mrčesa, nastopiti doba popolnega pobratimstva. Mi, ki smo nekoliko bolj oddaljeni od samih dogodkov, smo prepričani, da bodo najboljši sinovi južnih Slovanov pokazali pravo pot, ki ne pozna zgolj domačega krova in ozkosrčnih trenutnih maščevalnih nagibov, pač pa močno obzorje kar najširših pogledov, takih, ki zajamejo v bratski objem vse južne Slované in z njimi vse Slované sploh. Med nami Jugoslovani je ravno srbski narod v preteklosti postavil v ospredje vsega svojega političnega delovanja široke in genijalne državničke. Nobenega dvoma ni, da bo v prihodnje storil ravno tako. Srbija je bila Pijemont jugoslovanstva in to častno nalogo bo obdržala tudi v bodočnosti, kajti v Srbiji je danes samo Nedić, ki poskuša vtesniti, po nalogu Berlina, Srbe v ozke meje samosrbsvstva, medtem ko se ves ostali narod danes bori z istim junaštvom za Srbijo kakor za Veliko Jugoslavijo.

Zarja slovanstva vzhaja ... Vse blodnje bratskih razprtij, vsi izrodki neslovankega komunizma, vse to bo odpadlo, ko nastopi ura, ki ni več daleč. Takrat bodo slovanski narodi v skupnem delu pokazali ostalim narodom

NEWYORSKA PISMA

Piše Frank Kerže

Menda je dve leti minilo, odkar sem šel na stoječi ali sedeči štrajk in prenehal s pisanjem. Ne zato, da bi mi bilo zmanjkalo gradiva — gradiva na koše. Treba ni drugega, kakor da človek prebrska izdaje enega samega tedna naših slovenskih listov, pa lahko piše leto dni. Tudi ne zato, da bi se bil človek naveličal — kdor zajde na to polje, mora delati, sicer nima miru.

Ampak mi, ki pišemo, smo včasih malo kapricasti ljudje. Nekaj mehkega, rahlega, občutljivega kakor magnetna igla, je v nas. In kadar pride nekaj, česar mislimo, da nismo zaslužili, nam pače dobra volja — in konec je.

To ni samo pri meni, ampak pri vseh enako. Spominjam se preteklih dni — koliko smo jih izgubili — dobrih in vrednih delavcev. Prejemali so klofute, kakor jih prejemamo mi — pa so pustili vse skupaj in se umaknili v tiho privatno življenje.

Jaz sem navajen udarcev v javnosti. Ti me ne zadevajo — baš nasprotno: čim več jih je, toliko boljše se počutim. Pridejo pa na videz male stvari, nekaj umazanega, zahrbtnega, nekaj nehalnega, nekaj takega, kakor pravi naš pregovor: spredaj liže, zadaj praska. To pa človeka vsega, da izgubi vso dobro voljo. In potem se umakne, kakor ranjena žival, nekam v zatišje, da preboli to, da pozabi, da pokoplje. In ko začne na gomili poganjati novo zelenje, je zopet vse dobro.

Mislil sem tudi, da bi začel zbirati gradivo iz življenja ameriških Slovencev skoro od prvega začetka pa do danes, spisati kaj vrednega. Zakaj mi nismo bili razumljeni od naših bratov na oni strani oceana. Paš nesprotno — celo neko antipatijo so kazali do nas. To je izkusil marsikateri naših rojakov. Dokler je bilo dolarjev, je bil dobrodošel povsod. Ko so pošli, je začel biti vsem napoti.

S tem gradivom ni torej zdaj nič. Bil sem v dogovorih s stariim krajem glede mojih del — a prišla je druga svetovna vojna in vse je moralo zopet v tisto notranjost, ki še vedno čaka svojega vstajenja.

Nad dve leti sem torej molčal in reči moram, ta sem težko molčal. Vsaj imamo vendar stvari in probleme, ki so veliki in važni, ki rabijo dela od vseh, ki so voljni in zmorni. Rabimo besed in ravnih potov, zakaj glasovi, ki zvane iz naših slovanskih listov v Ameriki, so vse kaj drugega kot to. Eni imajo svoje meje, preko katerih mislijo, da ne morejo in ne smejo iti. Drugi se igrajo z obzirno ali desno in levo. Zamera ni prijetna — zato še vedno prihajamo v javnost po znanem starem kopitu; vse dobro, vse lepo, vse tako, da skoro ne more biti drugače. Pevski zbori pojo, kakor angeljski kori pred nebeskim prestolom, dramatične predstave, kolikor jih še imamo, prekašajo seveda slavni Moskovski teater, veselice brez vsakega programa so še vedno kulturni uspehi.

Listov imamo še dosti in vsak gleda na to, kako bi se najbolj prikupil krogu svojih čitateljev. Čitatelj je življenska

Evrope, ki so jo v preteklosti sami vodili, da je samo slovanski genij sposoben ohraniti Evropi prvenstvo, in to ne samo v dobah zverinskih navalov srednjeveških ali sodobnih vandalo, pač pa tudi v časih miru in sprave. Bodoči mir v Evropi bo čuval Slovan!

sila lista — če ga izgubiš, ne dobiš danes izlepa novega. Naže življenske sile se mi zde, da izgubljajo tisto odločnost, ki smo jo imeli nekdaj. Ali se še spominjate živahnih sej in debat po društvi leta nazaj? In boj v javnosti?

Res, mladi smo bili tedaj, polni življenja in načrtov, toda resničnega smotnega dela nismo poznali nikdar. Vse naše sile so šle za malenkosti, največkrat v osebne boje, ki ne pomenjajo nič. Največ, kar moremo dobiti iz njih, so osebna nasprotstva in zamere, ki razdvajajo še tisto malo, kar imamo.

Te-le osebne zamere so plativi, ki ovirajo ves napredek. V letih našega življenja smo imeli stike skoro z vsemi, kar jih živi v eni naselbini. In pride že prilika, da se enemu ali drugemu nos povese — pa so težave, ki so navadno nepremostljive. Kolikokrat sem izkušal, da bi ustvaril tukaj ali tam kako celoto. Ali mislite, da sem uspel? Pri enih zamere, pri drugih brezbrzičnost, pri tretjih mladenost — četrti so pa že tako dolgo iz javnosti, da jih sploh več priklicati ni mogoče.

Vse to-le vem jaz, kakor veste vi, drugi. Vzroka je dovolj, da človek obupa nad vsem skupaj, če bi ne bilo v duši nekaj, ki kliče: delaj, živi, bori se, gradi, to je tvoja dolžnost, dokler si živ.

Moj princip je, da ostane človek večno mlad. Toliko jih je, ki se umikajo radi starosti. Čemu pa? Kaj pa je starost? Leta, ki jih nosiš na svoji grbi? Pozabi jih, kakor jih pozabi drevo, ki v svojih vrhovih več ne ozeleni. In čim več jih je, toliko bolj ponosen bodi. Zakaj vse skupaj, kar imamo do danes ni drugega, kakor ena sama velika šola, ki se nikdar ne neha, dokler si živ. Čim več znaš, toliko lažje rešuješ vse probleme, ki ti pridejo v življenje.

In kar je zamer, je najboljša, da jih pokoplješ. Ti moraš vedeti, da je vsak človek nekaj drugega. In vsak človek napravi v življenju poleg dobrih del tudi napake, ker bi sicer ne bil človek. Iz napak se učimo in ne iz tega, kar nam uspe.

In vidi tudi, da vsak človek rešuje svoje probleme po — svoji misli. Eni mislijo toliko časa, da najdejo svojo pot. Drugi se zatekajo v cerkev — in če je njim prav in če mislijo, da bodo s tem olajšali ali rešili svoje probleme — kaj je to tebi napoti? Vsak si ima pravico pomagati, kakor ve in zna.

Nas, ameriških Slovencev, je še precej na svetu. Res je, da nimamo mladine. Ampak če to vemo, potem se moramo tudi zavedati, da vse narodne in kulturne dolžnosti slone na nas. Mi smo tisti, ki nosimo svoj narod — drugih ni.

In važno je bolj kot kdaj poprej, da vršimo naloge, ki jih imamo. Vsi se zavedamo, da vstaja nov svet med nami, svet, ki bo ves drugačen, kakor smo ga poznali v preteklosti. In premeniti se zna tudi med nami. Kolike vrednosti bo, če izročimo naše delo petdesetih let še živo tisti, ki pridejo za nami.

To torej vrača mene med žive in želel bi, da se jih z mano vred vrne polno drugih. Potreben je vsak, danes bolj kakor kdaj poprej. Kjer je dobra volja, tam je vselej — če že ne široka cesta, vsaj dobra steza, ki te pripelje do cilja. Pozabi svojega leta in svoje težave, ki ti jih

je nakopala tvoja osamelost. Zakaj tri četrtine vse take šare ce zaredi v človeku samo tedaj, če je preveč sam.

Kakor je moja navada od nekdaj — pisal bom tako, kakor mislim, da je prav, brez ozira na desno in levo. V meni je trden sklep, sam ne vem od kdaj; govori in piši vedno tako, kakor vidiš svoje oči in razume tvoja duša. To se pravi: govori in piši naravnost, kakor misliš. Z resnico boš našel vselej odmev pri vseh, ki so v življenju zgradili človeka vreden značaj.

Na delo, bratje, vstajenje je danes bolj potrebno, kakor je bilo kdaj prej v življenju našega naroda v Ameriki

O ugasnjeni ljubezni

John se je pretegnil na postelji, zagledal se v strop in začel premišljevat.

"Sedaj sem sam, čisto sam na svetu. Nimam žene, nimam očeta in tudi matere nimam. Res je, drugi ljudje imajo poleg starše in drugih domačih tudi sorodnike, jaz nimam nobenega. Sicer pravijo, da tak človek, kakor sem jaz, to je tak človek, ki nima na svetu drugega kakor svojo palico, prav lahko umrje.

To je že mogoče. Vendar naj bo že kakor hoče, eno je, ki drži: človek brez svojcev je kakor samotni popotnik srebi polja v jesenski noči. Po nebu se podijo oblaki in zdajpazdaj se prikaže iz njih luna, ki za hip obsije črno postavo na cesti, ogrnjeno v plašč, in pokrajino, pusto in tresočo se v mrzlem vetru. Tja v daljavo se vije cesta, ob njih visoke jagne di in tupatam kak hrastiček. Popotnik obstane, zagleda se v noč, ozre se na nebo in se strese. Ne v sled mrzlega vetra, bolj radi grenke zavesti samote. Niloma tovariša, ki bi mu rekel prijazno besedo, ni ljubice, ki bi s sladko roko pogladila njegove razmršene kodre, ni bele hišice, kjer bi se odpočil za mizo v družbi domačih, ki gledajo nanj z ljubeznijo. Sama dolga, temnosiva pot čez temno pokrajino in na nebu črni oblaki, hiteči bogvekam.

Da, da, ljubezni ni in ljubezen je tisti tovariš, ki reče samotnemu popotniku prijazno besedo sredi samotne nočne pokrajine; ljubezen je tista sladka roka ljubice, ki pogladi nesrečnika po razmršenih kodrih; ljubezen je tista bela hišica, ki sprejme romarja pod svojo streho, da se odpočije v ljubečih pogledih svojcev.

In ta ljubezen je umrla. Ni je več. John vidi malo sobico in v nji dečka, ki skače po nji in se igra s konjičem in z bobnom. Tam na zapečku sedi stara mati, z rožnim vencem v roki. Njena ustna se premikajo, a oči ljubeče gledajo otroka, ki drvi posojeno po sobi. Ah, koliko ljubezni je v teh starih očeh, koliko skrbi za mladega otroka, ki je ravnokar izgubil svojo mater. Glej, oči govorejo: Jaz te hočem čuvati mesto nje, ki te je z boleštvu v srcu zapustila. Jaz te hočem voditi po poti, da ne padeš.

Iz dečka je zrastle mladenič. Odšel je iz domače vasi v mesto in blagoslov stare matere je šel z njim. Blagoslov, ki ni ugasnil nikdar, ki je svetil nad njim na življenju poti.

Da, blagoslov ni ugasnil, ugasnila je ljubezen in pustila za seboj grenak spomin. Mladenč ni videl starke nikdar več, ni mu bilo mogoče stati ob mrtvaški postelji. Tujina ga je zadržala. In ko je prišel domov, ni več našel nje, katere ustna so še na smrtni postelji ponavljala njegovo ime.

John zopet vidi sobo in v nji študenta, sklonjenega nad knjigami. In v sobo stopi mož v debeli suknji in s kovčgom v roki. Študent poskoči s stola.

"Oče!"
Obraz moža, porastel s sivo brado, se razjasni, gube na čelu zginejo. Okrog usten zaigra komaj viden smehljaj.

"Sin!"
In oče, učitelj z dežele, dene kovčeg na mizo in ga odpre. Med drugim postavi ven velik zaboj. Obrača ga skrbno, da se ne prevrne.

Jabolk sem ti prinesel. Sam sem jih nabral, pod ono hrško, kamor sva hodila v počitnicah skupaj na sprehod. Sam sem jih nabral", še dostavi in gleda na mizo, na zavoj. Na sina se ne ozre, samo na modri zavoj z jabolki. In sin je ves vesel in poljubi očeta. Ah, zato, ker je prinesel jabolka.

In sin takrat ni vedel, da se skriva v vsakem onem drobem sadu očetova ljubezen. On ni videl njega, ki je šel po končanem pouku v gozd, on ga ni videl, kako se je sklanjal nad drobnimi sadeži na tleh, kako je izbiral lepa jabolka, grda in obtolčena metal stran, on ni videl njega, kako jih je nesel domov, kako jih je spravil, kako jih je hodil gledat, da jih lahko nese — sinu. On ni videl tega, on je videl samo jabolka. Ljubezni ni videl. Ni zapazil srak mežljivosti in zadrege, ko je oče položil zavoj z drobtinami na mizo in rekel: "Sam sem jih nabral". Ah, ljubezen očetova, kako si bila močna, velika in, ah, mene nesrečnika, ki te ljubezni nisem videl in je nisem razumel.

In tudi ta ljubezen je ugasnila. Pustila je za seboj le svoj veliki blagoslov in grenak spomin. In John vidi pred seboj bolniško posteljo in na nji mož, ki se bori s smrtjo. Poleg postelje stoji sin in daje mrzle oblake na razbeljeno čelo očetovo.

"Ali hudo trpiš, oče?"

Bolnik ni mogel več odgovoriti. Z velikim naporom je samo odmajal z glavo.

"Ne trpim!"

Prišel je zdravnik, prijatelj očetov. Pomoči ni bilo več. Oče se je z očmi poslovlil od sina in veke so se mu napol zaprle. Po licu pa je zdrnila svetla solza kakor biser.

"Težke in hude bolečine je imel ranjki, sedaj jih nima več!" je omenil zdravnik.

Ah, kako močna si bila ljubezen in kako velika! Zatajil je oče svojo bolečino, da ni toliko trpel sin.

Ah, povejte, razložite mi, učenjaki, zakaj take ljubezni ugašajo!

In John si je zakril obraz z roko in se je bridko razjokal.

KAKO VISOKI SO NAJVEČJI HRIBI NA ZEMLJI?

V Evropi je največji hrib Montblank, ki je visok 4810 metrov nad morjem; v Aziji Gaurisankar (Mont Everest) 8840 metrov; v Južni Ameriki Aconcagua 6970 metrov in v Severni Ameriki Mont McKinley, 6240 metrov. Najvišji hrib v Afriki se imenuje Kilimandscharo, ki je 6000 metrov visok.

ALI JE NA SVETU VEČ MOŠKIH ALI VEČ ŽENSKIH LJUDI?

Izračunali so, da živi v vsej Evropi 3 milijone več žensk, kakor moških; v ostalih delih sveta pa je več moških kakor žensk. Na vsem svetu je okoli 15.000.000 (15 milijonov) več moških kakor žensk ljudi.

190 novih državljanov ima 203 sorodnikov v vojski

Inozemec, ki se je končno odločil zaprositi za podelitev ameriškega državljanstva — morda zato, ker prej ni mogel — je dandanes že tako poveren z ameriškim življenjem, skrbno je že toliko Amerikanec, njegova naturalizacija, kar se tiče njegovega ameriškega značaja, je le gola legalna formalnost. Krasen primer o tem je podal neki sodnik naturalizacijskega sodišča srednjega zapada. Našel je namreč, da izmed 190 prosilcev, ki so prišli pred njega v enem mesecu, so ti skupaj imeli 293 ožjih sorodnikov, ki so že bili v vojaški službi Združenih držav.

Dodatno 41 sinov prosilcev je bilo registriranih za draft in je čakalo na vpoklic.

Te dodatke je obelodanil sodnik Dan Pyle tekom naturalizacijskih tečajev v South Bendu, Indiana.

Sodnik Pyle je sestavil te podatke iz osebnega zanimanja, češ da pokazujejo nov pomen naturalizacije. Ti podatki, kakor je trdil, so dokaz, da novi državljani, ki polaga prisego zvestosti, ima že patriotične vezi do te dežele, ki so nepremoljivi.

Izmed sorodnikov prosilcev, ki služijo v vojski strica Samuela, bili so v prvi vrsti sinovi, ki jih je bilo 67, potem nečaki — 62 — tretji so bili bratanci — 43. Bilo je tudi 9 svakov, 8 bratov, 4 zeti, 2 hčerki (Ena WAAC in ena bolničarka Rdečega križa), 1 sinah, 1 vnuk in 1 soproga prosilke.

Teh 190 prosilcev, ki jim bilo vsem podeljeno državljanstvo, predstavljajo je 14 narodnostnih Rodili so se bili v sledečih deželah: na Madžarskem 53, na Poljskem 24, v Italiji 19, v Belgiji 18, v Jugoslaviji 17, na Avstrijskem 17, na Nemškem 16, na Švedskem 7, v Čehoslovakijski 6, v Rusiji 5, na Nizozemskem 4, na Rumunskem 2 in po eden na Litvanskem in v Švici.

Na eni strani nadaljno visoko razmerje naturalizacij in na drugi strani nizko razmerje imigracije imata skupaj za posledico, da — kakor zadnji podatki kaže, da — dežela ima najmanjši odstotek inozemcev v svojem prebivalstvu, odkar je njena zgodovina začela. Po izjavi priseljeniškega in naturalizacijskega komisarja, Earl G. Harrison, se je število inozemcev od začetka registracije inozemcev pred dvema letoma znažalo za 641.396. K temu pa treba dodati število inozemcev, ki so med tem odšli iz dežele. Združenih držav, in onih, ki so med tem umrli. V takem slučaju bi jih bilo za 718.735. Prištejuji pa treba 77.330 novo registriranih inozemcev, ki so v enom kasnejšem prišli v Združene države. Koncem leta 1940, Mr. Harrison je izjavil, bilo je registriranih 4.921, 452 inozemcev. Dne 31. decembra 1942 bilo je — kakor se ceni — le 4.280.000 inozemcev.

Govorec o registraciji inozemcev, ki stopa sedaj že v svojo tretje leto, je Mr. Harrison omenil, da "danes znamo več o svojem prebivalstvu ne-državljanov mnogo več kakor o svojem prebivalstvu državljanov."

"Toliko program registracije inozemcev, kolikor oni certifikatov identitete (za sovražne inozemce) nudita vladi informacije, ki so bile prepotrebne, da se obvaruje notranja varnost naroda", je rekel. "Dala sta nam osnovno znanje, na podlagi katerega vzgojevalci in zakonodajci bodo mogli ustvariti močne in zadovoljive odnose z našimi skupinami ne-državljanov."

Občinsko dete

ROMAN DOJENČKA

spisal

Branislav Nušić

SESTO POGLAVJE

V katerem so kmetje iz vasi Prelepica na tudi pisatelj tega romana v zadregi vsled dogodka, povedanega v prejšnjem poglavju.

To ni mala stvar; Anica je ušla in pustila sina Miliča. Razburil se je pop, razburil se je pisar, razburil štacunar, razburil se načelnik, a razburil se je, verjame, sam pisatelj tega romana. Nazadnje stvar tudi ni tako enostavna; četudi je dete mala stvar, pa vendar zadošča, da spravi človeka v zadrego.

Stvar bi bila drugačna, da je to dete že kolikor toliko odraslo. Potem ni nič lažjega; daš ga česa učiti, pa mirna Bosna! In odrasel otrok je tudi razumnejši; njemu bi lahko na primer pop kaj pametnega navetoval. Poklical bi ga:

"Mali, pojdi sem!" Pobožal bi ga po glavi in mu rekel blago in po očetovsko:

"Veš mali, res je sicer, da si rojen v naši vasi, ampak ti si pameten in sprevidiš, da je najbolje zate, ako greš po svetu. Kaj pa hočeš tukaj v vasi? Vas je majhna in mnogo lepše je v mestu. Tu imaš, mali, dve krogi, pa pojdi, pojdi kar jutri!"

Če bi pa to ne pomagalo, ga čisto navadno nadrviš. To že pisar tako uravnja; obdolži ga čeparkoli že, ga zapre, potem pa kaže iz vasi. Ali kaj če s takim otrokom!

Pisar je rekel županu, naj gre na lice mesta, in on je res odšel k Aničini hiši, kot smo to videli v prejšnjem poglavju. Ali kaj to pomaga!

Ta večer so se zbrali vsi v družini: Pop, župan, pisar in štacunar Jova, in so se začeli posvetovati. Spodili so krčmarja pred vrata, da jih ne bi poslušal in da pazi, ako bi kdo priuškoval.

Župan da za pijačo, a pisar ne niti izpregovoriti, dokler se s pijačo dobro ne razsrdi.

Župan poda prvi predlog:

"Dolgo sem premišljeval in mislim, da bo to, kar vam bom povedal najbolj pravo, in da nič drugače ne more biti."

"Pa česa si se spomnil?" — vpraša štacunar.

"Jaz pravim, naj tega otroka vzame cerkev in ga varuje in neguje kot cerkvenega otroka."

"Kakšna cerkev?" vzkipi pop. "Ali je že kdaj in kje cerkev varovala in negovala otroke, in kaj če cerkev z otroci!"

"Ali kasneje bi utegnil biti prav dober cerkveni pevec," nadaljuje počasi župan; "tudi rajni Alempij je bil dober pevec."

"Cerkve ne more niti z odraslimi priti na kraj, pa kam bi z otroci! To ne more biti, povej kaj drugega, ako imaš kaj v glavi," ga poseka pop zelo odločno.

"Jaz ne vem ničesar drugega; mogoče se je pisar česa spomnil."

"Ako sem se spomnil, se bo to že zvedelo v svojem času!" doda pisar mirno in potrka, da mu prinese še kozarček rakije.

"Jaz pravim," začne pop, ko vidi, da vsi molče, "naj ga vzame občina."

"Tako je," poskoči štacunar Jovo, "pa naj bo zapisan v proračunu kot občinski pisar."

"E, ali si neumen, Jovo," ga prekine pisar in se začne z grohotom smejati.

"Zakaj neumen, jaz tako mislim! Mi smo se tukaj zbrali, da se posvetujemo, pa tudi jaz povem svojo."

"Jaz mislim," dopolni pop svoj predlog, "da mi vzamemo tega otroka kot občinskega rejenčka."

"Tudi to ni slabo," opomni hitro štacunar Jovo. "Samo kako! Ali naj ga smatramo kot svojino cele občine ali samo občinskega odbora in potem, ali ga je treba vpisati v inventar?"

Pisar zopet vdari v smeh, a

Jovo hitro naroči še en kozarček rakije, da bi ga s tem ublažil in pridobil zase.

"Ne mislim, da ga smatra občina kot svojino," nadaljuje pop mirno, "nego da ga vzdržuje kot svojo siroto."

Župan komaj dočaka, da konča pop svoj govor; potem ga postrani premeri in vzame besedo:

"Nemogoče! Mi sami nismo občina! Mislite li, da bo občina pristala na to, da držimo občinskega otroka! Mislite li, da ne bo tega Rado Krnja razbobnal po svetu, pa bo šlo vse to prav do predstojnika pa bogme celo v časnike! Kar ne more biti, ne more!"

"E, pa kaj naj bo potem!" se vmeša nestrpno štacunar. "Cerkven otrok ne more biti, občinski ne more biti, pa kaj naj bo! Glej, tajnik, ti si pameten človek, daj, reci, kaj ti misliš!"

"Hm!" reče pisar; "nič, jaz nič ne mislim."

"Govori, tajniče," začne krotko tudi župan in udari ob mizo, naj se pisarju prinese še kozarček.

"Pa . . ." zategne pisar, "glejte, kaj in kako jaz mislim."

Vsi napno ušesa in gledajo pisarju naravnost v oči.

"Jaz mislim, da Anica niti ni rodom iz naše vasi, temveč iz Krmanov; a vsaka občina je dolžna rediti svoje siromake in tako je tudi Krmanska občina dolžna, da redi Aničinega otroka, in to na temelju samega zakona."

Vsi osupnejo, in radost jima se razlije po obrazu.

"Ali res, Boga ti?!" vikne prvi štacunar Jovo.

"Ali je to mogoče?"

"Tajniče, iz tvojih ust govori sam sveti Duh," poskoči navdušeno župan in ga poljubi med oči.

"Vse to more in mora biti," nadaljuje pisar mirno in določno; "tako je po zakonu. Prepustite vi samo meni, da napišem akt, a vi mirno spite! Prej pa še plačajte, kar sem izpil."

"Kdaj boš pa napisal akt?" vpraša nestrpno župan.

"To je moja skrb," odgovori

Oglašajte v . . . Enakopravnosti

Malta se maščuje

Na sliki so angleški mornarji na Malti, ki nakladajo na letala težke bombe, ki jih bodo letala stresla na Italijo.

pisar. "Ti samo naroči, da mora jutri zjutraj naš birič Sreja z aktom in otrokom v Krmanov."

"Kaj, tudi z otrokom?"

"Tudi, seveda!"

In zdaj je nastalo veselje, kakor se mu niso nadejali. Kdo bi pa tudi mislil, da se bo tako srečno znebil tolikšne skrbi!

(Dalje priložniti)

UMRLIVOST LJUDI NA ZEM-LJI

Neki francoski list je izračunal, da umre na leto po vsej zemlji okoli 33 milijonov ljudi. Potemtakem jih umre na dan 90,411, v vsaki uri 3,767, v vsaki minuti 62, odnosno vsako sekundo umre po en človek.

BOLGARSKA PROPAGANDA

Bolgari so uvedli po nemškem vzorcu v svojih okupacijskih oddelkih "propagandne kompanije"; njihov namen je, da pobijajo sovražno propagando in širijo med prebivalstvom "bolje razumevanje" za osiše v splošnem, prav posebno pa za politične cilje bolgarske okupacijske sile.

Te propagandne edinice so se že udeležile nekaterih vojaških operacij, izvedenih od bolgarske vojske na ozemlju zasedene Srbije.

Podprimo borbo Amerike za demokracijo in svobodo sveta z nakupom vojnih bonдов in vojno-varčevalnih znamk!

THE 2nd WAR LOAN DRIVE IS ON

Start punching from your pocket!

America's war machine is growing—growing!

It's getting ready to deliver a tremendous, irresistible wallop that will smash the Axis flat—once and for all.

But brother—that punch has got to start from your pocket! And now's the time to let it go!

Uncle Sam is asking us to lend him 13 billion dollars this month. 13 billions of extra dollars—over and above any War Bond buying that you'd be doing anyway! Money to buy ships and planes, money to feed and clothe and arm and train the millions of your fellow Americans who will deliver this punch—who are ready to work and sweat and

die to keep the place you live in safe.

Uncle Sam is asking you to back them up. He's asking you to lend the money they need by investing in War Bonds.

In the next few weeks, you may be visited by one of the thousands of volunteers who are giving their time and effort to this Drive.

But don't wait for him. Today—now—go to your nearest bank or Post Office or place where they sell War Bonds. And for your Country's sake—for your own sake—invest all you can!

There are 7 different types of U. S. Government securities—choose the ones best suited for you!

THEY GIVE THEIR LIVES . . .
YOU LEND YOUR MONEY!

Herman Stein's Advertising Agency

DVELETNA SUŽNOST SLOVENIJE

(Nadaljevanje s 1. strani)

Dve leti obrača slovenski narod oči po širnem svetu in priključuje, da bi slišal besedo, ki bi podprla njegov čudoviti pogum. Ali moremo, ali smemo molčati, vedoči, da bo naš glas ogrel kri v njegovih žilah in mu potrdil, da njegov boj ni zaman?

Slovenski ameriški narodni svet si je postavil to vprašanje in je odgovoril. Na podlagi njegovega sklepa torej proglašam nedeljo 18. aprila (cvetno nedeljo) za

SLOVENSKI DAN

in prosim vse podružnice, vse organizacije in ustanove, da ga proslavijo na način, ki je z ozirom na njihove okoliščine najbolj primeren. SANS ne more v tem oziru izdajati nobenih predpisov, priporočljivo pa je, da se ta dan po možnosti privede sestanki ali zbori, posvečeni trpečemu in bojujočemu se narodu v stari domovini in da se mu v resolucijah pove, da bijejo naša sra zanj, da obkudujemo njegovo vztrajnost in njegov odpor in da bomo storili, kar je v naših močeh za uresničenje njegovih idealov.

Zaloben spomin velja preteklosti, ki je neizpremenljiva; sedanjost zahteva delo in boj; v bodočnost pa nas mora voditi up in neomajna vera v končno zmago pravičnosti.

Duša slovenskega naroda je žejna okrepila; podajmo mu ga, pročeži mu roko preko morja na

SLOVENSKI DAN!

ETBIN KRISTAN, predsednik SANSa.

Mali oglasi

IŠČE SE ŽENSKES

za

Vojno delo
Engine lathe
Hand Screw Machine
Milling Machine

PLAČA NA URO

Tudi druga strojna dela za one, ki so zmožne.

Prednost imajo one z izkušnjo.

Steel
Improvement
& Forge Co.

970 E. 64 St.

severno od St. Clair Ave.

Izurjeni operatorji

na

BORING MILLS

(Horizontal in Vertical)

VELIKIH STRUGALNIKIH

RADIAL DRILL

Plača na uro, poleg "overtime."

Ce ste sedaj zaposleni pri obrambnem delu, se ne priglasiite.

Wellman Engineering

7000 CENTRAL

Rad

bi se seznanil z vdovo ali samsko žensko, v starosti do 62. leta za gospodinjstvo ali v svrhu ženitve če jo veseli. Pisma se naj pošlje na naslov "Vdovec," % Enakopravnost, 6231 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Ženska

dobi delo za tri ali štiri tedne, da bi pomagala pri gospodinjstvu in s perilom. Ob večerih gre lahko domov. Plača po dogovoru. Poizve se na 1193 E. 170 St., ali pa pokličite IV. 1853.

Proda se

hiša za dve družini; 10 sob, garaža za dva avta. Je v dobrem stanju in se nahaja blizu E. 140 ulice v Collinwoodu. Cena samo \$5,000. Imam še več drugih hiš za eno in dve družini.

MATT PETROVICH

253 E. 151 St., Ken. 2641

Strežajke

brez izkušnje, dobijo delo. Večerno delo — od 10. ure do 6. ure zjutraj. — Za tri dni v tednu, ali pa šest dni. — Zglasite se pri RAILROAD YMCA, 615 E. 152 St.

Išče se

žensko za čiščenje in pranje. Stalno delo in dobra plača. Pokličite IVanhoa 2460.

Išče se žensko

za pomagati v restavraciji, po par ur na dan. Vpraša se na 4903 St. Clair Ave.

Acid Indigestion

Relieved in 5 minutes or double your money back

When excess stomach acid causes painful, suffocating gas, sour stomach and heartburn, doctors usually prescribe the fastest-acting medicine known for prompt relief—medicines like those in Bell's and Tablets. No laxative. Bell's Lemon Juice contains a tiny or double your money back on return of bottle & 25¢ in all currencies.

Mix Lemon Juice

AT HOME

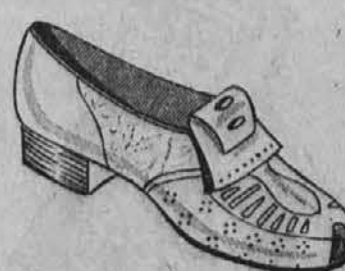
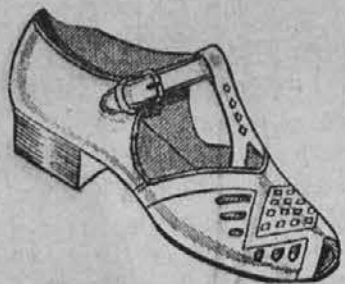
TO RELIEVE

RHEUMATIC PAINS

Money Back—If This Recipe Fails

Good news travels fast—many of the thousands of folks who now take lemon juice for rheumatic pain—have found that by adding two tablespoons of Allenru to one tablespoon of Bell's Lemon Juice in a glass of water, they get faster relief for the aches and pains caused by rheumatism, lumbago, and other rheumatic troubles. Allenru is a 10 year old formula to relieve rheumatic aches and pains. In fact—it does not help — your money back. What could be faster? Get Allenru today at any live drugstore. Only 60 cents—Do it now.

Mandelnovo predvelikonočno naznanilo

Mi smo bili dovolj srečni, da smo si preskrbeli z zgodnjim nakupom najbolj izbrano velikonočno obuvalo za vsakega člana vaše družine.

Ti čevlji so iste standard kakovosti kot poprej. Na vašo razpolago jih imamo zdaj vseh mer in širine ter v sledečih barvah: črne, rujave, plave in bele.

Mandel's Shoe Store

6107 St. Clair Avenue

POLEG GRDINA SHOPPE

P. DECOURCELLE:

MOČ LJUBEZNI

ROMAN — I. DEL

Tu je delal Robert, ki je imel dela čez glavo. Carmen je bila zelo navdušena za novo življenje. Sicer je pa tudi lahko bila vesela, saj je bila Parižanska od pete do glave, pa je morala toliko let živeti tam doli na koncu sveta. Po teh dolgočasnih letih se je pa naenkrat vrnila v Pariz, v vrtinec svečanosti, gledališč in velikega sveta.

In bila je žena, oboževana Robertova žena. Ni ji bilo treba več zardevati pri misli nanj, ni ji bilo treba več drhteti od strahu ali sramu pod njegovimi poljubi.

Vpričo vseh je lahko bila ponosna nanj, samozavestno je lahko dvigala glavo, če ga je kdo pohvalil, vsa srečna se je mogla smejati videc, kako visoko ga cenijo predstojniki, kako radi ga imajo tovariši in kako globoko so mu udani podrejeni.

Da, zares, bila je srečna, zelo srečna.

— Tako sem srečna, da sama ne vem, kam bi s toliko srečo, — je dejala nekega dne Ramonu.

Ramon se je prijazno nasmehnil.

Dočim je bilo sestrično življenje polno sreče in zadovoljstva, je prenašal on najstrašnejše muke.

Ni pa bil vedno samo pogled na neizmerno Carmenino in Robertovo srečo, ki ga je navdajal še z večjim obupom. Mar ni bila njuna zveza zakonita?

Vse, kar lepega in dobrega — čast, neomadeževanost, poštenost — vse to je obsevalo njuno življenje.

Njuna ljubezen je bila zgrajena na čistih temeljih. Ničesar jima ni bilo mogoče očitati.

On je pa trpel čuteč, kako mu v srcu še vedno plamtli ljubezen do podle, izgubljene žene in sram ga je bilo te ljubezni. Trpel je tudi zato, ker je glas vesti, ki ga je sicer tako mučil, takoj utihnil, čim se je oglašila ljubezen ali nizkotna strast do prešušne žene.

Čez dan je še šlo. Robert in sestra sta mu vedno pripovedovala kaj novega, da je pozabljal na svoje gorje. Često je tudi spremljal Carmen, če je šla obiskat Marcela v licej, kamor je bil poslal Robert svojega sina v vzgojo. Pa tudi sam je hodil v licej, če je bila sestra prezaposlena. Nič čudnega ni

105 let stara ženica

Na gornji sliki je Mrs. Anna Marie Oswald Huber iz Harrisona, N. Y., ki je bila te dni stara 105 let.

v njih našel pozabo, če je že ni mogel drugje.

Pa tudi to ni nič pomagalo. Misel na Heleno ga je preganjala povsod.

A njegovo trpljenje je bilo še strašnejše, ko se je vračal v svojo osamljeno sobo po prijetnem večeru v družbi svaka in sestre, ko mu je v ušesih še zvenela godba ali pogovor o novem literarnem delu; zadostoval je pa tudi samo pogled na njuno srečo, da je svojo nesrečo še bolj občutil.

V svoji sobi je pa čisto bridko zaplakal, da bi utopil v solzah svoje gorje. Mnogo je bilo noči, ko ni mogel zatisniti oči. Po prečuti noči je napočil dan, toda tudi zlato solnce ni moglo ublažiti njegovih bolečin.

K zajutreku je prihajal bled ko zid, strl, vendar pa smehljajoč, samo da je bil pogled na njegov smehljaj žalosten. Carmen je bila vsa v skrbih in vpraševala ga je, kaj mu je.

Ramon je apatično odgovarjal, da ne more spati in da je zelo nervozen. Dejal je pa, da zelo pazi nase.

Carmen in Robert se nista zadovoljila s tem odgovorom in zelo ju je skrbelo, kaj je z Ramonom. Že v Cayenni sta slutila, da nekaj skriva, da ga polasti razjeda rana, ki mu jo je bila zadala usoda, ko je izgubil Heleno.

Nekega dne je Carmen omenila Helenino smrt. Ramon je planil pokonci, se nekam čudno zasmajal in zbežal iz salona.

— Ali se ti ne zdi, Robert, — je dejala Carmen svojemu možu, — da se skriva v Helenini smrti neka tajna? Drugače si ne morem razlagati, da bi vsaka besedica o nji tako strašno vplivala na mojega brata.

— Kakšna tajna bi mogla to biti? Ramon je vendar oboževal svojo ženo. Njena nepričakovana smrt ga je zelo potrla. Ne more se potolažiti in nikoli se ne bo potolažil.

— Uboga, draga sestra! —

je vzdihnila Carmen. — Tudi ona je vroče ljubila svojega moža, tudi ona ... In svojega otroka! ... Razumem, da jo Ramon še vedno objokuje. Kolikor je v najinih močeh, se bova potrudila, da se otrese tega spomina.

Da bi Ramona razvedrila, sta si izmišljala zanj nešteto zabav, toda bilo je žal vse zaman.

— Kaj ko bi se odpeljali v Penhoet? — je predlagala Carmen nekega dne svojemu možu.

— Morda bi pa to razvedrilo mojega brata. Bila bi srečna, če bi zopet videla kraje, kjer sem preživela svoja otroška leta. Zdaj je baš lovska sezona, v okolici Penhoeta so pa krásni gozdovi. Povabiva znanca ...

— Z veseljem, — je odgovoril Robert.

Penhoet je pripadal Carmen, ki je bila podedovala po smrti grofice de Montlaur in de Saint-Hyrieuxa tudi del sosednjega posestva, pripadajočega njenemu prvemu možu.

Tako je bilo nastalo eno najlepših posestev v tem delu Bretagne. Grad je bil v najemu, posestvo je pa upravljal notar rodbine Penhoet. Ker pa najemnik gradu ni bil obnovil najema, je ostal grad neobjuden.

Ko so Ramona vprašali, če je zadovoljen s preselitvijo, se je zdelo, da z veseljem sprejema ta predlog.

Zadostovalo je obvestiti notarja, da je treba pripraviti vse potrebno, in čez nekaj dni so se že naselili v starem penhoetskem gradu.

Ramon je bil spočetka nekam zmeden. Podoba njegove žene mu je ugašala v spominu, izpodirivala jo je postava njegove matere.

Ponosna in stroga postava samozavestne grofice je še vedno vladala v vsem Penhoetu, bila je povsod pričujoča, zahtevajoč vso pozornost samo zase, uničujoč skoraj vsak spomin na koga drugega.

Ona, samo ona se je prikazovala v prostranem salonu, kjer je še vedno stal njen veliki naslanjač z grbom pri ogromni peči, kakor bi morala zdaj zdaj sedeti vanj, da bi imela glavno besedo v družbi svojih otrok in gostov.

Ona je bila tista, ki so jo videli čisto v visoki jedilnici, šelest njene obleke so slišali na širokih kamnitih stopnicah in po hodnikih je še vedno odmeval njen ukazujoči glas.

Celo iz gozdov, s polj in z livad je odmevalo njeno častljivo ime. Mar ni ona ustvarila tega krasnega posestva? Mar ni nastalo in se lepo razvilo z njeno pridnostjo in podjetnostjo?

In tudi vsa vas doli pod gradom z vsako novo hišico, s popravljeno cerkvijo in novim

zvonikom je pričala o dobrodelnosti pokojne grajske gospe.

In slednjič je odmevalo njeno ime tudi z vaškega pokopališča okrog cerkve, kjer se je dvigal sredi nizkih železnih in lesenih križev krasen graniten nagrobni spomenik, kjer je počivala kraj svojih prednikov grofica de Montlaur.

Nekega jutra, ko so v gradu še vsi spali, je odšel Ramon na pokopališče in pokleknil na materin grob. Vroče je molil.

Njegova molitev je bila ena samo dolgo ihtenje, izbruh pretežkih muk, da bi jih moglo njegovo srce prenesti, to je bila izpoved mrtvi materi, jok otroka, ki mu je usoda iztrgala tolažnico, ki pa ga je mogla slišati v globini groba, ki mu je mogla vdahniti resilne misli ali pa poklicati ga k sebi, da bi ga uspavala, kakor ga je v zgodnji mladosti v svojem naročju, a zdaj bi ga v blagodejnem miru večnega sna.

In zdelo se mu je, da so izginile marmornate stene grobnice, izginili napisi na črnih ploščah, izginil tudi oltar, okrašen s svetimi podobami; in Ramonu je bilo, ko da je zopet pri svoji materi.

Videl jo je, kako se smehljala vnuku, zlatolasemu Milčku, ki ga je poljubljala in božala, on ji je pa vračal poljube, šepetajoč: "Zlata moja babica!"

Videl jo je, kako kaže otroku podobice iz svojega zlato obrobjenega molitvenika.

Videl jo je smehljajočo se Heleni, ki jo je obdajala z vso svojo nego. Helena je govorila z njo o Ramonu in obe, stara in mlada grofica, združeni v skup-

ni misli ljubezni in skrbi za odsotnega, sta poljubljali Milčka, ki ju je tako živo spominjal na Ramona.

— Ah, mamica! — je šepetal Ramon. — Zlata moja mama, oprosti mi mojo sramoto. Ne morem pregnati ženske iz svojega srca ... rad jo imam!

Na enkrat je pa oživel pred njegovimi očmi oni strašni prizor, ko sta z materjo obsodila grešnico, ki se je zaman branila težke obdolžitve, ki je podlo obdolžila svetnico, hoteč zalutiti blato grdega obrekovanja na Carmen.

— O, mati, kolika sramota, kajti tudi ti si videla njeno podlost! ... A jaz jo ljubim.

Za hip je utihnil, ustrašil se je lastnih besed, vse obupan je krčevito sklenil roke, potem je pa nadaljeval:

— Ah, mati, daj mi moč, da zatrem v svojem srcu to sramotno strast! ... Pomiri mojo vest! Povej mi, kaj mi je storiti, da jo bom mogel zaničevati, da se mi ne bo smilila; reci mi, da sem storil prav, da sem izročil tega pankerta zločincem, ki so ga gotovo vzgajali za svoj poklic, reci, da sem storil prav, ko sem zapodil od hiše to vlačugo, ki živi zdaj kdove kje in se mi s svojim ljubečkom roga!

Po teh besedah se je razlegel za njim krik.

Ramon se je presenečeno ozrl. Pred njim je stala Carmen, skrita v senci nagrobnega spomenika.

Bila je strašno bleda. Samo lahno drgetanje njenih ustnic in rok je pričalo, da je še živa.

Zrla je na brata od groze izbuljenih oči. Ramon v silnem

presenečenju in razburjenju vsega tega ni opazil. Srce se mu je skrčilo v silni bolesti, objel je sestro in zašepetal:

— O Carmen, kako sem nesrečen!

In ne da bi se dal motiti sestrinim zamolklim krikom in obupnim kretnjam, ne da bi jo pogledal, temveč govoreč bolj mrtvi materi, nego mladi ženi, je ponavljal v eni sapi krute besede o zločinu in osveti, o zvrženem otroku, o zapodeni ženi.

— To da si storil ... to da si storil! ... je ponavljala Carmen v nepopisni grozi.

— Da, — je odgovoril. — Obsodil sem jo, zapodil in kaznoval.

(Dalje prihodnje)

Otvoritvena posebnost
STENSKI PAPIR, preko 1000 novih
1943 vzorcev na izbero.
Posebnost od 1/2 do 1/2 ceneje.
NATIONAL WALL PAPER &
PAINT CO.
6922 St. Clair Ave.

SHRANITE PRIHRANKE

... za davke

... za vojne

bonde

... za nujnosti

Society of Savings
PUBLIC SQUARE

Mi dajemo in izmenjavamo Eagle znamke

THE MAY CO.

Stili za debelejša dekleta

OBLEKE in SUKNJE, v katerih
bodo vaše hčerke zgledale
sloke kot vitke sestre

COTTON OBLEKE imajo te deklice zelo rade.
Imamo jih v gingham, pique, chambray — v
pikastih in pisanih ter običajnih barvah; mere
za deklice 10½ do 16½\$5

RAYON OBLEKE bodo
razveselile sleherni deklico.
Spun-rayon, coolskin,
rayon-crepe v navedenih
barvah, natisnjenih vzorcih
in s cveticami v ozadju.
Mere 10½ do 16½6.95

BOY SUKNJE imajo naj-
raje debela dekleta. Zelo
dobri kroji iz herring-bone
tkanine, volneni pisani,
shetlands—izborni za veli-
konoč. Mere 10 do 16.
.....19.95

THE MAY CO.

GIRLS' SHOP ...

DRUGO NADSTROPJE

V blag spomin

prve obletnice smrti naše preljubljene
soproke in dobre matere

FRANCES JANEZIC

Blagopokojnica je preminila dne 5. aprila, 1942

Grenka je bolest, ker smo izgubili Tebe,
Luna in zvezdice svetijo na samotni grob,
kjer spava naša ljuba soproga in draga mati,
katero smo tako ljubili, a je nismo mogli rešiti.
Vse najboljše si za nas storila,
Nikdar Te ne bomo pozabili,
Vedno bomo ohranili Tvoj spomin v naših srcih,
dokler se enkrat vsi skupaj ne snidemo!

Žalujoci ostali:

John, soprog

John in Frank, sinova

John in Helen Boštjančič, starša

dva brata in sestra

Cleveland, O., 8. aprila, 1943.

Maybe You Know...
by A.M. CROSS

AT MORE THAN 150 RED CROSS CLUBS IN FOREIGN LANDS SEVERAL HUNDRED THOUSAND U.S. SOLDIERS HAVE FOUND RECREATION AND COMFORTS OF HOME.

FROM ICELAND TO IRAN AND ALASKA TO AFRICA, RED CROSS RECREATION AND HOSPITAL WORKERS ARE BRINGING CHEER INTO THE LIVES OF LONELY MEN.

25,000 RED CROSS NURSES ARE SERVING THE ARMY AND NAVY, 30,000 MORE ARE NEEDED DURING 1943!

"U. S. A. Commando"

Dežniki in čepice za fante

- * Dežnik
- * Vojaška čepica
- * Plašč, ki se ga pripne

2.95

Hi, dečki! Tu je tista boleka, ki ste jo želeli za deževne dneve—v katerih ostanete suhi čeprav ste na dežju—v katerih zgledate kot mali vojaki. Stil je bil posnet iz setov dežnikov, ki jih vsak vojak dobi s svojo vojaško opravo. Temno zelena barva z commando znakom. Mere 4 do 12.

DESKA OPRAVA ... DRUGO NADSTROPJE